

BOMBON · JOAN PRATS · NOGUERASBLANCHARD

F O N T E T A

PARAR LA FRESCA

Joan Brossa, Hannah Collins, Anne-Lise Coste, Bernat Daviu, Enric Farrés Duran, Hernández Pijuan, Marine Hugonnier, Chema Madoz, Josep Maynou, Ana Mendieta, Jordi Mitjà, Perejaume, Wilfredo Prieto, Teresa Solar, Antoni Tàpies, Rosa Tharrats.

18.06.2021 – 03.08.2021

CAT

Badocs del món, uniu-vos!

L'artista és un animal que bada
Aristòtil

Parar la fresca, seure a la cadira —o al balancí— i badar. De sobte sentim el cant dels ocells (sedós, eufònic, oscil·lant), veiem el tragí lent i gandul dels núvols, ens fixem en la farola de la cantonada, que fins avui mai ens havia interessat. S'obre un nou món de matisos en el món de cada dia, les cares i les coses es capgiren, notem com les espartenyas —o les xancles— comencen a pesar i ens claven al nostre carrer de sempre, diferent però idèntic a ell mateix. Aquest pes a les cames i a l'esperit ens obliga a observar amb més atenció el nostre entorn, a fer volar la imaginació sense aixecar els peus de terra. Quan parem la fresca, quan seiem i callem —o parlem pels descosits— i no fem res, passen coses meravelloses. De cop tot és susceptible de convertir-se en obra d'art: les notícies del diari, l'esquena del veí, un cactus o una branca de fonoll. Les pedres leviten i el mar es torna un desert de sorra blava. Els pensaments, tous i mal-leables, s'infilten per tot arreu, es confonen amb els arbres, amb les façanes i les teulades, amb la calor i les mosques, ens prenen el pèl i ens contradiuen. Badar vol dir exactament això: descloure's, obrir-se com una flor, i abstreure's, encantar-se mirant el món.

«No badis!», ens solen dir quan som petits. Les prohibicions de la infància expliquen molt bé les nostres manies culturals. Badar ens despista d'allò realment important: el treball. Quan badem no som productius (o ho som d'una forma massa erràtica i descontrolada). Fins i tot la llengua sembla donar-nos la raó. Fixem-nos, per exemple, en la paraula badadura, que significa esclatxa, clivella. Badar és una manera de foradar el temps convencional, d'esquerdar-lo i obrir-lo cap a noves possibilitats. De fet, sense anar més lluny, el verb badar encara té una tercera accepció: fendir, esberlar. Fer forat en la realitat, descobrir la diferència en la repetició.

Badar i parar la fresca són dues operacions germanes que impliquen, alhora, una concentració i una desconcentració. Aquesta, diria, és la faceta més revolucionària del badar, la més kafkiana i la més difícil d'explicar. Quan bades hi ets i no hi ets, mires una cosa però en penses una altra, aprofundeixes tant en la matèria que, per dir-ho d'alguna manera, la matèria desapareix, es torna abstracta, una realitat completament nova. El badoc es troba en un punt intermig entre la matèria i l'esperit, entre la terra i el cosmos, a l'últim esglaó de la metafísica. La seva visió de la realitat és tan plana i mancada d'expectativa que fons i forma esdevenen una i la mateixa cosa.

El badoc planta la seva escala celestial al terra, i, a peu pla, sense moure's de la cadira, viatja i es deixa posseir per l'univers.

Gabriel Ventura

Gabriel Ventura (1988) és un escriptor reversible que es passeja amb la mateixa naturalitat per l'art, el cinema i la literatura. En vides anteriors va ser veí de Serge Daney, assistent de direcció de Maya Deren i heterònim de Fernando Pessoa. La poesia el porta a fer classes, a treballar amb artistes i cineastes, amb llibreries, galeries i museus, a investigar, traduir i actuar.